

Народився 30 грудня 1950 р. у м. Бердянськ Запорізької області. Протягом 1967–1972 рр. навчався на факультеті технології органічних речовин ЛПІ (спеціальність «Хімічна технологія переробки нафти та газу»).

У 1974 р. після служби в армії О. Д. Стахурський почав працювати на Бердянському дослідному нафтооливному заводі (нині — ПАТ «Азмол»), де пройшов шлях оператора, технолога, заступника керівника цеху, керівника виробничого відділу. З 1983 р. обіймав посаду головного інженера, а з 1995 р. — голови правління ВАТ «Азмол».

Під керівництвом Олександра Дмитровича у складний економічний період підприємство зайняло провідні позиції не лише в місті, а й в Україні. Спільно з компанією «Castrol Marine Oil» (Німеччина) було налагоджене виробництво дизельних олів для бункерування суден Чорноморського, Азовського пароплавств та Укрзалізниці, а разом із фахівцями Російського державного університету нафти та газу ім. акад. І. М. Губкіна розпочато розробку та забезпечення бавовнозбиральної техніки мастильними матеріалами.

Зусиллями Олександра Стахурського і колективу була проведена реорганізація підприємства, організовано виготовлення лакофарбових матеріалів. Переобладнання виробництва дозволило скоротити майже вп'ятеро витрату палива (природного газу), а реконструкція очисних споруд — покращити екологічну ситуацію в місті і знизити вміст нафтопродуктів у технологічних водах перед їх скиданням у міський колектор до мінімально допустимого.

Він також приділяв велику увагу вдосконаленню кадрової політики. За період його керівництва зусиллями заводу та відповідних кафедр Львівського політехнічного і Дніпропетровського технологічного інститутів було підготовлено близько 40 спеці-

Стахурський Олександр Дмитрович

Інженер-хімік-технолог, член-кореспондент УНГА, фахівець у галузі нафтохімії, управлінець

лістів та захищено три кандидатські дисертації. За сприяння О. Д. Стахурського підприємство стало членом Американського (NLGI) та Європейського (ELGI) інститутів мастильних матеріалів.

Разом із науковцями провідних нафтохімічних інститутів України і Росії Олександр Дмитрович брав участь у розробці нових видів продукції, зокрема низки мастильних матеріалів, які використовуються під час буріння нафтових та газових свердловин, а також комплексних літєвих мастил для техніки нового покоління. Має 24 авторських свідоцтва на винаходи.

Після звільнення з ВАТ «Азмол» у 2010 рр. він працював технічним консультантом із виробництва мастильних матеріалів компанії «КСМ ПРОТЕК» (м. Київ).

Був депутатом Запорізької облради трьох скликань, Бердянської міськради п'яти скликань.

Нагороджений Золотим знаком Українського союзу промисловців і підприємців. О. Д. Стахурський — заслужений працівник промисловості України, почесний громадянин м. Бердянськ.

Народився 17 грудня 1912 р. у с. Гадрут Дизакського району автономної області Нагірний Карабах (Азербайджанська РСР). Трудову діяльність С. А. Степанянц розпочав у 1927 р. помічником оператора на Бакинському НПЗ, водночас навчаючись у вечірній школі. У 1935 р. закінчив вечірнє відділення Азербайджанського індустріального інституту (спеціальність «Технологія переробки нафти та газу»).

До 1940 р. працював на Одеському НПЗ оператором, а згодом — начальником цеху термічного крекінгу. Протягом 1940–1947 рр. був начальником термічного крекінгу Московського НПЗ.

У 1947 р. Сурен Аванесович призначений на посаду директора Бердянського крекінг-заводу. Під його керівництвом було налагоджено зв'язки з науковими та проектними інститутами (насамперед із ВНДІПНафтохімом) і зусиллями спеціалістів, випускників профільних вищих навчальних закладів Львова, Баку, Харкова, Дніпропетровська, з примітивної мазеварні, яка діяла на місці зруйнованого заводу, створено потужне підприємство із виробництва мастильних матеріалів світового масштабу «АЗМОЛ». Його продукція забезпечувала потреби Радянського Союзу і експортувалася до країн Європи, Азії та Африки. Завод визнаний «Підприємством високої культури виробництва» і нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора.

С. А. Степанянц опікувався розвитком наукових інтересів учених та інженерів заводу. Був одним з організаторів традиційних всесоюзних, а згодом — міжнародних конференцій «Мастильні матеріали та добавки до них».

Розвиваючи промислове виробництво, він приділяв велику увагу соціальній сфері. Коштом підприємства для його працівників будувалося якісне житло у центрі міста, а поруч із заводом створений комфортабельний житловий масив. Також споруджені загальноосвітня школа, школа-інтернат, дитсадки,

Степанянц Сурен Аванесович

Інженер-технолог, фахівець у сфері нафтопереробки, управлінець

палац культури, їдальня-ресторан тощо, а на Бердянській косі побудований дитячий табір «Червона гвоздика», санаторій «Нафтохімік України», база відпочинку. Великі роботи виконані у сфері впорядкування міста, створення лікарень, адміністративних споруд.

Сурен Аванесович був делегатом XXIV та XXV з'їздів КПРС, депутатом Бердянської міської та Запорізької обласної рад.

Внесок С. А. Степанянца у розвиток міста і нафтопереробної промисловості відзначений багатьма державними нагородами, серед яких ордени Леніна I, II ст., Трудового Червоного Прапора I–III ст., Жовтневої революції I ст., Дружби народів I ст., «Знак Пошани» I ст., 14 медалей. Він — Герой Соціалістичної Праці, заслужений працівник промисловості УРСР, почесний громадянин м. Бердянськ. Його іменем названа одна з вулиць заводського житлового масиву, а на будівлях заводу та будинку, де він проживав, встановлені меморіальні дошки.

Помер 21 листопада 1979 р.